SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 13. JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, JANUARY 21, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 21-го СІЧНЯ 1989 Ч. 13. РІК XCVI

П. ШЕЛЕСТ КРИТИКУЄ Л. БРЕЖНЄВА І М. СУСЛОВА

Москва. — В інтерв'ю, яке появилося в тижневику „Аргументи і Факти", колишній перший секретар комуністичної партії України перед Володимиром Щербицьким, Петро Шелест, якому режим закидав „націоналістичні ухили" за його опубліковану книжку п. з. „Україно моя, радянська", розповідає в розмові з кореспондентом про Нікіту Хрущова і Леоніда Брежнєва, обидва колишні керівники на пості генерального секретаря ЦК КПСС.

Будучи рівночасно членом Політбюра, П. Шелест брав участь у працях Центрального Комітету КПСС, тому його характеристика останніх днів Н. Хрущова має особливу вартість. В інтерв'ю П. Шелест цитує виїмки з унікальної промови Хрущова виголошеної на засіданні ЦК в жовтні 1964 року, на якому було прийнято рішення про його заміну. Згідно з опінією Шелеста, це була рівночасно промова самооборони і самобичування. „Я розумію, — говорив тоді Н. Хрущов, — що це моя остання промова, моя лебедина пісня. Ну, що я можу сказати? Я готовий на все... в цьому питанні, я надіюся на ваше справедливе рішення: якщо ви скажете то я покину Москву", — заявив Хрущов і перед усіми, які раніше виконували усі його зарядження, розплакався.

П. Шелест каже, що він жалує не так за генсеком, як за тим, що він персонально брав участь у цьому заговорі. Про другого генсека, Л. Брежнєва, який прийшов на зміну Хрущова, Шелест каже, що він був боязливою, нерішучою людиною і не користувався великою популярністю серед інтелектуальних кіл. У порівнянні до свого попередника він не відзначався фактично нічим, хіба протекціонізмом, перекупством, висуванням на керівні пости знайомих і рідних. Хрущов натомість був „щирою" людиною.

На думку західніх кореспондентів, акредитованих в Москві, поява інтерв'ю з П. Шелестом іде в парі з розвінчуванням режиму Йосифа Сталіна і Л. Брежнєва. Дейвид Ремнік, кореспондент газети „Вашінґтон Пост", думає навіть, що висунення Шелеста, навіть з тавром „українського націоналіста", скероване також проти теперішнього першого секретаря компартії України В. Щербицького й інших його прихильників, які, на думку співробітників М. Горбачова, задовго засиділися на своїх місцях. Крім того, каже Ремнік, навіть ті в Україні, хто не схвалював діяльности Шелеста, його цінили як оборонця української національної культури і мови.

П. Шелест згірдливо говорить також про колишнього совєтського партійного ідеолога Міхаїла Суслова, який користувався великим впливом за Хрущова і за Брежнєва. Власне Суслов був в повному розумінні цього слова людиною „сталінської ґвардії", який відповідає також за нищення національних культур і мов, ситуації, яка сьогодні виявляється повністю способом масових маніфестацій, протестних демонстрацій у республіках.

„Мене зняли, — каже П. Шелест, — бо Брежнєв і компанія боялися, що коло мене об'єднаються молоді, більш динамічні республіканські сили", — каже вкінці інтерв'ю колишній генсек України.

АРҐЕНТИНА ВШАНУВАЛА ТИСЯЧОЛІТТЯ

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Редакція „Свободи" отримала святочні побажання з Арґентини з різдяною маркою на коверті і поштовою печаткою, на яких зображена Пречиста Діва Марія з дитятком і напис, 1000-річчя.

В цей спосіб арґентинська пошта відзначила український рік Християнства.

Діти з Бразилії дякують УНСоюзові

Ізабел Кривий, голова діточої секції при Українському Релігійно-Культурному Центрі „Полтава" в Куритібі, Бразилія, написала листа-подяку на руки головного касира Українського Народного Союзу Уляни Дячук за щедру пожертву на заплату двох бандур для їхнього гуртка „Фіялка". Цю пожертву-заплату передано через Миколу Чорного, який полагоджував й саму купівлю бандур для бразилійської дітвори. На світлині діти гуртка „Фіялка" виступають на одному з концертів.

В Рівердейлі буде виставка творів Я. Гніздовського

Рівердейл, Н. Й. — Тут в приміщеннях місцевої організації молодих жидів, 5625 Арлінгтон авеню, відбудеться в часі між 22-им січня і 27-го лютого виставка картин і дереворізів українського мистця Якова Гніздовського, зокрема дерев, городовини і звірят.

Виставка буде відкрита кожного дня дві години від 2-4-ої по полудні. Телефонічно можна звертатися по інформації на число (212) 548-8200.

„Літопис УПА" отримав високу оцінку

Торонто. — В англомовному двомісячнику „Problems of Communism" („Проблеми комунізму"), в номері 5, XXXVII, за вересень-жовтень 1988 року, який публікується під еґідою Інформаційної агенції ЗСА та являється одним із найбільш авторитетних і поширених періодиків, присвячених вивченню СССР та комуністичних країн, вміщена велика рецензія на 15 томів „Літопису УПА", що досі появилися друком.

В обширному огляді на сім сторін, пера Люби Файфер, яка є дослідником Центру вивчення совєтської міжнародної політики при Каліфорнійському університеті в Лос Анджелес та корпорації РАНД і докторантом у відділі політичних наук цього університету, „Літопис УПА" окреслено як „дуже важливу збірку документів", без яких неможливо обійтися науковцям, що вивчають національну політику СССР. Щобільше, документи українського підпілля рекомендується теж спеціялістам, які вивчають різні революційні й партизанські рухи, чи слідкують за тактикою СССР у поборюванні афганських повстанців.

Обидвом організаціям колишніх вояків УПА (Об'єднанню і Товариству) належиться від української громади велике спасибі за цю преважливу мозольну працю на полі збереження й розповсюдження в наукових колах документів українського збройного визвольного руху новітніх часів.

На велике признання і подяку за моральну й фінансову підтримку „Літопису УПА" і піднесення цього видавництва на належну висоту теж на міжнародному рівні заслуговує рівнож вся патріотична українська громада, зокрема гурт ентузіястів цієї справи зпоміж молодих студентів і науковців, які віддано й безкорисливо працюють разом з Видавничим комітетом.

Але не слід забувати, що така висока оцінка „Літопису УПА", як згадана вище довідка Люби Файфер, зо-

(Закінчення на стор. 3)

Совєтська преса критикує журнал „Оґоньок"

Москва. — У двох центральних газетах Совєтського Союзу появилися статті, спрямовані проти журналу „Оґоньок", який вважається одним з основних рупорів гласности, а також особисто проти його головного редактора Віталія Коротича.

Газета „Правда" на видному місці надрукувала відкритого листа, під яким поставили свої підписи сім відомих діячів культури, у тому числі письменники Валентин Распутін і Васілій Бєлов, які останнім часом неодноразово виступали з консервативно-націоналістичних позицій. Вони обвинувачують „Оґоньок" в тому, що журнал „далеко вийшов за межі літературної арґументації".

„Журнал узяв на себе ролю судді з усіх ділянок громадського життя, політики, економіки, культури і моральности", — сказано в листі.

Разом з деякими іншими виданнями автори листа обвинувачують журнал в „безпрецедентному перекручуванні історії" і „ревізії соціяльних завоювань народу". Зокрема, „Оґоньок" обвинувачують в очорнюванні пам'яті таких „недоторканих" діячів совєтської літератури, як поет Володимир Маяковський і письменник Михайло Шолохов.

Распутін, Бєлов та інші, які підписалися під листом, клянуться, що вони „всією душею підтримують перебудову". Їх, однак, схвилювала „брудна піна, яка іноді виникає на гребені могутньої течії обновлення".

Інша центральна газета „Ізвєстія" надрукувала матеріял кореспондента А. Степового. Ця стаття спрямована особисто проти головного редактора „Оґонька". Автор публічно висловлює здивування: що спонукало В. Коротича добиватися висунення своєї кандидатури у виборах до Ради народних депутатів, які відбудуться у березні.

У журналі недавно появився звіт з передвиборних зборів московської виборчої округи ч. 21, де Коротича повинні були висунути кандидатом. „Оґоньок" писав, що стараннями горластих „аґітаторів" з товариства „Пам'ять" збори були зірвані, бо не вдалося зібрати необхідний кворум.

Журналіст з „Ізвєстій", який, за його словами, також був на передвиборчих зборах, викладає дещо іншу версію подій, перекладаючи вину за те, що сталося, на прихильників Коротича, які нібито влаштували галасливу обструкцію після того як було повідомлено про перенесення зборів.

Оскільки журнал „Оґоньок" поряд з „Московскімі Новостями" останнім часом славиться своїми гострими публікаціями в дусі ґорбачовської „гласности", кореспондент аґентства Асошієйтед Пресс задає запитання, чи не є нинішня атака на „Оґоньок" і на Коротича, явно інспірована зверху, спробою прозоро натякнути, що гласність також має свої межі.

ПОЛЬЩА ХОЧЕ ПОЗИТИВНО ПОЛАГОДИТИ СПІР МІЖ ПРОФСПІЛКАМИ І УРЯДОМ

Варшава, Польща. — Центральний комітет польської компартії, яка у Польщі називається Польська об'єднана робітнича партія (ПОРП), опублікувала текст резолюції прийнятої на пленарних дводенних нарадах ЦК, під час яких доходило до дуже гострих дискусій і погроз. Навіть сам перший секретар ПОРП, президент і член Ради оборони Польщі ген. Войцєх Ярузельський погрожував резиґнацією зі свого посту, якщо прихильники твердої політичної лінії не приймуть постанови про позитивне полагодження конфлікту із профспілкою „Солідарність".

Після виступу багатьох інших членів ЦК, в тому числі теперішнього прем'єр-міністра Мєчислава Раковського, пленум затвердив резолюцію про евентуальну леґалізацію „Солідарности", яка, як відомо, стоїть вже поза законом шість років, з додатком, що уряд взагалі повинен упорядкувати справу профспілок і на місце дотепер існуючої урядової, створить іншу, побудовану на сильній всенародній базі, співпраці з урядом і підтримці широких кіл робітництва.

Профспілкові діячі і спостерігачі кажуть, що цей додаток до резолюції, хоч нереальний, був прийнятий, як то кажуть для відчепного, щоб задовільнити амбіції „твердолобих" і всіх прихильників сталінської політики „твердого кулака".

Головною ціллю прийняття резолюції про наладнання співпраці з профспілками і погодженість на плюралістичний підхід на відтинку профспілок, була занепала польська економіка, яку можна врятувати тільки спільними зусиллями усіх поляків без вийнятку і західньою допомогою. Варшава не надіється на велику поміч від Совєтського Союзу й інших комуністичних держав у Східній Европі, які самі розглядаються за можливістю поправи своїх господарських систем шляхом східньо-західньої співпраці і збільшеної торгівлі. Без наладнання справи із „Солідарністю" уряд Польщі не може, наприклад, розпочинати жадних заходів в цій справі і цього був свідомий ген. В. Ярузельський та нечисленні прихильники його теорії.

Лєх Валенса, керівник „Солідарности", виступаючи на пресовій конференції в Ґданську заявив, що він особисто не читав ще тексту резолюції, але вже те, що передали в цій справі засоби масової інформації говорить про більш серйозний підхід компартії до розв'язки тяжких економічних і профспілкових проблем. На його думку пропозиція ЦК дає настільки „поживи", що „Солідарність" не може загинути, але замало, щоб жити повноцінним життям і повністю розгорнути працю. „Я б не хотів, щоб мій син і його ґенерація мусіли знову переживати такі трудні часи, які переживаємо ми", — заявив Валенса.

Натомість урядова телевізія і радіо та деякі часописи назвали резолюцію „національним об'єднанням". Запитаний кореспондентами чи він евентуально зустрінеться з Валенсою, ген. В. Ярузельський відповів: „Політичний діяч ніколи не повинен казати ні". Це означає, що уряд буде діяти в дусі прийнятої резолюції і вимог Ярузельського.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ ФРАНЦІЇ Франсуа Міттеран прибув в середу, 18-го січня ц.р., до Болгарії на запрошення Тодора Жівкова, болгарського керівника. Болгарське пресове аґентство БТА заявило, що переговори болгарських керівників з французьким високим гостем і його дорадниками будуть концентруватися довкола справ поширення товргівлі, виміни наукових і культурних осягів та інших справ.

АКРЕДИТОВАНІ В МОСКВІ кореспонденти повідомили, що Кремль видав зарядження переіменувати міста, райони, підприємства, наукові заклади та інші об'єкти, які носять ім'я Андрея Жданова, на інші імена. Історичні досліди виказали, що якраз Жданов був один із органзіаторів й ініціяторів усіх сталінських чисток, починаючи від 1934 року. Ім'я Жданова, між іншими, названо українське місто Маріюпіль, один із районів міста Москви, а також Ленінґрадський державний університет.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс інформує з Єрусалиму, що група жидівських поселенців на окупованих арабських землях — західньому березі ріки Йордан і смузі Ґази — підготовляється до проголошення нової жидівської держави під назвою „Юдея" на згаданих землях. Така країна буде створена і проголошена, заявили кореспондентам представники поселенців, якщо теперішній ізраїльський уряд прийме рішення вивести своє військо з окупованих земель і передати територію палестинцям. „Юдея, Самара, Ґаза, назавжди залишаться жидівськими землями", — сказав, виступаючи на пресконференції, член Комітету за збереження згаданих земель і евентуального створення держави „Юдеї" Бен Ґорін. Інший член Кутель Бен-Яков підприслив, що арабам дозволять залишитися в „новій державі", якщо вони визнаватимуть жидівські закони і залишаться мирними громадянами (ґоями). „Я вважаю, що для ворожого елементу в нас немає місця", — заявили інші жиди, включно з рабіном Меїром Кагане, відомим екстремістом.

В СЕУЛІ, ПІВДЕННА Корея, знову розпочалися студентські заворушення. Центром уваги студентів, переважно симпатиків комунізму і лівих, є тепер американські установи в Кореї і військові частини ЗСА, які, згідно з договором, перебувають на корейській території. Коло 50 студентів з групи лівих напали на приміщення американського культурного центру в місті Кванджу. Кільком студентам вдалося продістатись на дах приміщення і звідтам вони намагалися підпалити будинок. Але крім кільканадцятьох вибитих вікон великої шкоди вони не зробили. Ті студенти, що залишились на вулиці скандували: „Геть з імперіялістичними єнкі". Викликані відділи поліції розігнали демонстрантів і заарештували двох студентів за спротив владі.

АҐЕНТСТВО РОЙТЕРСА інформує, що під час розмов з висланником аятоли Хомейні, совєтський керівник Міхаїл Ґорбачов кілька разів червонів, особливо тоді коли цей, прочитавши Ґорбачову послання Хомейні, переповідав йому становище Імама Ісляму. Як відомо, Хомейні квестіонував вартість комуністичної ідеології під теперішню пору і заявляв, що її (ідеологію) „треба передати до музею", а натомість прийняти ідеї Ісляму. Іранський диктатор у священичій рясі категорчино протестував проти капіталістичного стилю реформ, що їх збирається вводити в життя М. Ґорбачов в СССР, бо проблема Совєтського Союзу лежить не в економічній, а духовній площині. Іслям, на його думку, має відповіді на усі трудноші життя. М. Ґорбачов підсміхався під час розмови, а потім жартома заявив чи не можна б іранського Імама запросити до нас, бо як виглядає з його листа, він не любить нашої ідеології. Аятолла Абдула Джаваді Амолі, посланець іранського диктатора, поділився зі слухачами радіо своїми враженнями з перебування в Москві.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКА СКРИТИКУВАЛА Ізраїль за те, що його уряд дозволив на поширене вживання пластичних куль проти палестинців, говорячи, що не є конечним вживати смертельної зброї, коли життя вояків не є загрожене. Речник Державного департаменту Чарлз Редмен, заявив, що нових заряджень вони ще не бачили, але „звідомлення про те, що вояки дістали більше право на вживання такого роду зброї, та що вони користуються нею стріляючи навіть на тих, котрі втікають з демонстрацій, є дуже тривожним явищем".

ТРИ РИМО-КАТОЛИЦЬКІ американські єпископи повернулися з відвідин В'єтнаму, де вони між 4-им і 9-им січня ц. р. відбули ряд зустрічей з урядовими чинниками В'єтнаму та католицькими провідниками тієї країни. Вони твердять, що уряд В'єтнаму починає дещо лагідніше ставиться до вірних, хоча стверджують й те, що уряд дальше вмішується у внутрішні справи Церкви. Делеґація складалася з Архиєпископа Лос Анджелесу Роджера Магоні, Архиєпископа Нюарку, Теодора МекҐерріка та Архиєпископа Індіанаполісу Едварда О'Мера.

У ВАШІНҐТОНІ В СЕРЕДУ, 18 -го січня ц. р., новообраний президент Джордж Буш, відкриваючи свої п'ятиденні інавґураційні святкування, заявив, що його бажанням є щоби американці допомагали один одному більше, як вони це робили досі. Для підкреслення важливости цього моменту запалено тисячі фаєрверків, щоби ще більше посилити його ідею „тисяч точок світла", котру він пропаґував ще у своїй промові, як кандидат на передвиборчій республіканській конвенції. На церемонії відкриття інавґураційних святкувань разом з новообраним Президентом були: його дружина Барбара та віцепрезидент Ден Квейл зі своєю дружиною Мерілин, а відбувся цей церемоніял на сходах величавого меморіяльного пам'ятника Лінкольнові. „Я буду старатися бути президентом всіх громадян", — сказав Дж. Буш" — тому хай ці інавґураційні святкування будуть радісними і покажуть хто ми такі, але також нехай це буде й пригадкою для нас, ким ми можемо бути. Наново запалім полум'я довір'я та зобов'язань, щоби разом довершити спільні завдання, що ще перед ними".

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗСА голосами 8 до 1 підтримав нову федеральну сестему покарання — засудження визнаних злочинців й тим закінчено цілорічний хаос в нижчих Федеральних судах ЗСА. Цим рішенням перечеркнено всі дотепер закиди про неконституційність нової системи, яку запропонувала семичленна комісія вибрана спеціально для цього діла Конґресом, з правом виправлення майже всіх досі вживаних кримінальних покарань. Нова система, яка увійшла в життя з 1-им листопада 1987 року, відкидає всякі паролі та сильно обмежує довго практиковану можновладність федеральних суддів щодо вибору кар. З огляду на велике число цивільних судових справ, 150 федеральних повітових суддів були відкинули ці нові приписи, закидаючи неконституційність комісії, а інших 115 суддів визнали нову систему.

ДЕПАРТАМЕНТ ТОРГІВЛІ у своєму звіті подав до публічного відома, що торговельний дефіцит країни в листопаді 1988 року дуже підскочив, бо аж до 12.5 біл. дол. Офіційні урядові чинники та приватні економісти назвали це 2.2 біль. збільшення серйозним розчаруванням, а експерти торговельного діла, базуючись на поданих цифрах потверджують, що довга фаза поліпшення торгівлі закінчилася. Не зважаючи на те, фінансові біржі відгукнулися позитивно, а доляр зріс на вартості.

Чи справді вже тридцятий раз?

М. Кебало і С. Рудик в редакції „Свободи".

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович) — Ні, таки справді, запеняють нас теперішні організатори традиційних вечерниць Червоної Калини", саме того року ті вечерниці з презентацією дебютанток відбуваються тридцятий раз, а в загальному це будуть 35-ті традиційні вечерниці „Червоної Калини" в Ню Йорку.

Нам важко повірити, що це вже так багато років проминуло від цеї пропам'ятної першої „презентації" молодих українських дівчат на вечерницях „Червоної Калини". Це було 7-го березня 1959 року у залі нашого давнього та вірного нам Народного Дому, коли саме вперше получено давню галицьку традицію вояцьких вечерниць із новим прийнятим в Америці звичаєм представляти перед громадянством молоді дівчата, які входять в товариське життя. Від того 1959 року т. зв. презентація увійшла у традицію разом із вечерницями та проходять рік-річно з успіхом і широким зацікавленням української громади Ню Йорку та околиці.

Багато однак від того часу змінилося. Змінилися в першу чергу організатори цієї успішної товариської імпрези. Немає вже „старої войни", що принесла зі собою із рідного краю довголітній звичай вояцьких вечерниць, немає здається вже ні одного із тих, що організували тут на американській землі подібні імпрези. А все ж традиція живе, перебрана молодшим поколінням, членами пластових куренів, які прийняли назву „Червона Калина". Вони спершу, як помічники, а від чотирьох років вже зовсім самостійно далі дбають про те товариське українське життя, яке колись так вміло плекали давні УСС і члени УГА, а відтак поруч із ними колишні вояки 1-ої Дивізії УНА.

Ось так, сьогодні, за переведення вечерниць дбає „молодша ґвардія" і саме головний організатор їх Степан Рудик із пластового куреня УПС „Червона Калина" і Марта Кебало із куреня „Перші Стежі", що відповідає разом із своїм мужем Орестом за представлення дебютанток, відвідали редакцію „Свободи" щоб поінформувати про цьогорічну підготовку цієї імпрези.

Тим разом, як довідуємося, буде „аж" 15 дебютанток, що в порівняні із остан-

(Закінчення на стор. 3)

ВОЯЦЬКІ ВЕЧЕРНИЦІ

Нюарк, Н.Дж. — Заходом Комітету Співпраці Комбатантських Організацій в Нюарку (I УД УНА, ОбВУА, Об. УПА, Т-во УПА) в суботу, 4-го лютого ц.р., відбудуться традиційні вояцькі вечерниці в залі Українського Народного Дому, 140 Проспект аве., Ірвінгтон, Н.Дж. Початок забави о год. 9-ій вечора. До танців приграватиме оркестра „Хлопці зі Львова". Проситься своєчасно замовляти столики в крамниці „Дніпро", телефон (201) 373-8783

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

З уваги на свято Дня Незалежности України, яке припадає на неділю, 22-го січня 1989 року, у понеділок, 23-го січня ц. р., Головна Канцелярія УНСоюзу і В-во „Свобода" будуть закриті. Перше число щоденника в наступному тижні друкуватиметься у вівторок, 24-го січня, з датою середи. — Ред.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to: Svoboda

Postmaster: Send address changes to:

Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Після атомової — мариво хемічної зброї

Цей, хто пережив Другу світову війну, тямить, як то гітлерська пропаґанда — вже після того, як німецькі війська завернули з-під Сталінграду на німецьку територію і на Заході створився другий фронт — все ще твердила, що Німеччина має таку „таємну зброю", яка перехилить терезки війни у користь Третього Райху. Це були засекречені перегони між ЗСА і Німеччиною у створенні ядрової зброї. Америка випередила Німеччину і в серпні 1945 року скинула на японські міста Ґірошіму й Наґасакі по одній атомовій бомбі, після чого Японія скапітулювала без ніяких застережень. Від того часу багато змінилося: Америка втратила атомовий монополь, бо власним зусиллям винайшла цю зброю Франція, СССР викрав тайну продукції ядрової зброї завдяки шпигунам-зрадникам Джулісові і Етель Розенберґам, і сьогодні „Атомовий клуб" нараховує вже який десяток відомих і невідомих держав, між ними й Ізраїль та Пакістан. Проте навіть в найгрізнішій для миру епосі холодної війни між Заходом і Сходом всі погоджувалися, що третя світова війна буде вестися без користування атомовою чи водневою зброєю, бо всі країни здають собі справу, що у протилежному випадку не було б переможців ані переможених, а було б знищення обох воюючих сторін.

Але техніка не стоїть на місці і людський ум працює не тільки для добра людства, а для винаходів, що загрожують людству. У 1925 році підписано міжнародний пакт, що забороняє продукцію хемічної зброї, при чому генеральний секретар ООН дістав уповноваження стежити, щоб ніхто того договору не зламав. У середу минулого тижня закінчилась у Парижі міжнародна конференція, яка потвердила цей договір і рішила, що у Женеві має відбутися нова міжнародна конференція спеціяльно для створення апарату, який внеможливив би зламання заборони продукції хемічної зброї.

Зламала цей давній договір Лівія, диктаторський голова якої полковник Муамар Каддафі сприяє тероризмові і завжди мріє про відплату Америці за її збомбардування двох міст у Лівії, коли американський Уряд дістав докази на посередню ролю цієї країни у терористичному акті, в якому згинули американські громадяни. У відповідь на публічне обвинувачення Америкою Лівії, що вона продукує хемічну зброю Каддафі запросив закордонних журналістів, щоби вони переконалися, що це обвинувачення невірне і що Лівія продукує „газ" виключно для мирних цілей. Під сильною військовою охороною завели кількадесят західніх журналістів під будинок, в якому продукується цей ніби невинний газ, але досередини їх не впустили. Це саме й спонукало скликати в Парижі для цієї справи окрему міжнародну нараду і вести дальші заходи, щоб внеможливити постання хемічної зброї, якою її власник міг би шантажувати світ.

Проте можна зважитися на твердження, що коли б навіть будь-котра держава знехтувала міжнародний договір і таки випродукувала хемічну зброю, то її не ввели б в евентуальну нову велику війну, бо знали би, що користування такою зброєю спровокувало б реакцію, яка знищила б напасника. Зрештою, епоха диктаторів минається. Минуться диктаторські аятолли в Ірані, минуться диктаторчики в Південній Америці, провалиться диктаторська система не тільки завдяки реформам перебудови Ґорбачова в СССР, а тому, що такий неписаний закон історії. Коли тепер читаємо, що кубинський диктатор Фідель Кастро обурений на Ґорбачова, що той „зраджує" ортодоксійний марксизм, то це неповажна поведінка того кубинського диктатора, який давно вже зник би, якби не груба помилка колишнього президента ЗСА Джана Кеннеді, який пішов на компроміс із Хрущовим, що коли СССР забере назад з Куби свої ракети, то ЗСА ніколи силою не ліквідуватимуть режиму Фіделя Кастра.

Шум довкола лівійської продукції хемічної зброї спонукала вже Західню Німеччину признатися, що вона продавала Лівії складники, з яких можна було продукувати хемічну зброю і що надалі не робитиме цього. Західній бльок НАТО з Америкою в проводі достаточно сильний, щоб не допустити до такої злочинної роботи, як створення хемічних „головок" до далекосяжних ракет. Тому можна сказати, що Каддафі сам собі приготовляє кінець.

Ярослав Курдидик

НАЙДЕШЕВШИЙ ЗАСІБ, ЩОБ ЗНИЩИТИ ЛЮДИНУ

Ще у 1950-их роках батько атомової бомби Едвард Теллер заявив, що в сучасному віці — нуклеарна зброя — це найдешевший засіб, щоб нею розпочати війну або втримати мир... А водночас, як воно не дивно, що впоряд із цієї „дешевістю", продукція атомової зброї постійно зростає, вимагаючи астрономічних мультибільйонових видатків.

Ляболаторія Лоренс Лівермор подає, що враз із постійною софістиковою продукцією та її безперебійним вдосконалюванням тепер досягнуто такого рівня, що однією сучасною більшокалібровою атомовою бомбою, можна вбити біля 10 мільйонів людей. Перераховуючи це на аритметичну міру виявляється, що знищення однієї людини, коштує приблизно 10-12 центів. При цьому наводиться теж, що у порівнянні до знищення такої самої кількости людей модерною конвенціональною зброєю коштує приблизно 10-15 разів більше, тобто, дорожче.

В індустріяльному репорті Діфенса фахові аналітики атомових справ перестерігають, що у вищезгаданих макаоричних цифрових порівнянь виявляється, що продукція атомової зброї ЗСА знайшлася тепер на межі повної розладности. Перевірювання у перестарілих побудовах фабрик виявили, що комплекси в американській нуклеарній продукції через недостачу передбачливого керівництва найшлися у загрозливому стані, а якщо йдеться про їхню евентуальну направу, чи перебудову, то видатки готові перейти суму 150-200 більйонів дол. Якщо ж цю суму розділити на очерк часу — 20-30 років, то фахові аналітики стають, перед дійсно скомплікованою проблемою, яким чином втримати американський атомовий арсенал у постійному та боєздатному стані.

Більшість оборонних експертів стверджує, що єдиний вихід з цієї ситуації — це перейти на конвенціональну зброю. За основну причину такої зміни вони подають надмірний і постійний недобір у державному бюджеті, а політичні речники дораджують, щоб приспішувати продукцію конвенціональної зброї для змодернізованої оборони. Загально поручають не припинювати чи радше може не скорочувати атомової зброї тому, що саме нуклеарні ракети є безспірним та основним ґарантом вияву справжньої і дійсної superпотуги.

Під сучасну пору на американській території існує і діє 14 мілітарних атомових окремих споруд, які повністю відведені для втримування атомової зброї ЗСА. На жаль треба ствердити, що всі вони побудовані ще в 1940-1950 роках. Отож, за фаховою оцінкою, всі вони дійшли до „до рівня своєї продуктивної спроможности" — хоч деяких з них все важче втримувати під контролем.

Експерти заявляють, що найкращим показником усіх сучасних видозмін, це не лиш модернізація зброї, але теж і оновлювання стратегії. Дуже важливо — зазначують знавці, — що вдіяти із усіми тими, до певної міри, „загроженими своїм віком" атомовими спорудами необхідними для американської оборони?

Декотрі з них слід було б чимскоріше відновити, або і перебудувати за всіми сучасними стандартними вимогами, а ще деякі зовсім припинити і на їхнє місце побудувати нові із перспективою їхньої необхідности. Є теж вістки, що коли б Пентаґонові до суми 150 більйонів, із додатком до цього з різними непередбаченими витратами — разом біля 200-225 більйонів — довелося розділити етапами на 25-30 років, то все одно дійде до витрати 6-7 біл. річно, або якраз приблизно стільки, як ЗСА видають на свою дотогочасну кожнорічну нуклеарну збройну активність.

Окрема контрольна комісія, яка перевіряє справжність нуклеарних реакторів звітує, що один із них, який продукує трітій, (трітіюм), один із найосновніших складових компонентів нуклеарної зброї, саме тепер закрито. А реактор плютонію у стейті Вашінґтон, теж закрито в серпні м. р. з уваги на загрозу для найближчого довкілля.

Атомові стратегічні експерти вважають, що кожна атомова зброя, як і теж конвенціонального типу роззброєння, не може обійтися і залишитися без продукції важкої нуклеарної зброї. Вони твердять, що так довго, як довго евентуальні вороги ЗСА розпоряджають атомовими ракетами, Америка рішучо мусить базуватися на існуванні своєї модерної нуклеарної сили.

Логічний висновок із цього такий, що коли суперпотуги зредукують і знищать навіть і 50 відсотків ракет — то сучасна редукція стосується тільки до знищення самих цих ракет, — але не до нуклеарних зарядів, як і теж до нуклеарних продукційних матеріялів. І тому ЗСА примушені і далі продукувати трітій і плютоній, щоб, як і це було до цього часу — втримувати свій атомовий арсенал на непохитній і мобільній висоті.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про „нашого" президента

Коли наші читачі будуть читати ці рядки, Джордж Буш буде вже заприсяженим 41-им президентом ЗСА і тим самим таки „нашим" президентом, якщо взяти до уваги, що ми всі українські переселенці за малими виімками є громадянами ЗСА.

Отож, чи ми гніваємося на нього за його відмову бути присутнім на наших святкуваннях 1000-річчя Християнства у Вашінґтоні — чи ні — мусимо погодитися із фактом, що на наступні чотири роки все, що діється у нашій прибраній батьківщині залежатиме від теперішнього Президента країни.

В останніх днях перед його заприсяженням американська преса була повна статтей із міркуваннями і прогнозами, який цей новий Президент буде і яка буде його політика.

Розуміється нам цікаво, яке буде його становище до СССР, до перебудови та до комуністичних впливів у світі, а з тим яке буде його становище до українського питання.

Як пишуть аналітики закордонної політики ЗСА новий Президент і вибрані ним дорадники будуть більше обережні у співпраці із М. Горбачовим, як був в останніх роках Р. Реґен. Немає також сумніву, що Дж. Буш як колишній шеф Сі-Ай-Ей буде в багатьох випадках спиратися на інформаціях цього аґенства і добрій праці американської розвідки, — отже буде мати справжню картину подій і перемін у СССР.

Але з другої сторони, ми не можемо ніяк робити собі багато надій, що „наш" Президент буде особливо зацікавлений долею України та українців, або нашими домаганнями, як його громадян. Та ж ми із своїми неповними двома мільйонами — це краплина у широкому морі етнічних груп і населення Америки, що перейшло вже 244,000,000. А при тому ми досі не спромоглися на сильний „лаббі" у Вашінґтоні і наші впливи на провідників країни є дуже а дуже скромні. Правда, саме Дж. Буш в часі періоду, в якому був віцепрезидентом відвідав 30-ту ювілейну конвенцію УНС в Рочестері у 1982 році та виголосив там сердечне привітання, а так недавно, бо літом 1988 року, він не менше сердечно вітав разом із Президентом у Білому Домі Петра Рубана і його сина Марка — отже він обзнайомлений із стремліннями української спільноти тут і в Україні.

Не очікуймо, однак, від нього тепер якихось виімкових потягнень чи симпатій до українських проблем. Президент держави буде завжди робити те, що вимагає політика і добро держави, а це не мусить іти впарі із нашими бажаннями. Напевно саме ця політика була причиною, що Буш, який стояв коротко в обличчі голосування на нього, як на майбутнього президента, не прибув на святкування 1000-річчя Християнства України.

А тепер, коли він вже „наш" Президент ми повинні усіми способами здобути впливи в його оточенні, яке буде разом із ним устійнювати майбутню політику країни.

Українська присутність у Вашінґтоні все ще незначна і непослідовна. Спонтанні її вияви, протести листи чи перестарілі інформації ніяк не можуть заступити постійної, дипломатичної, дискретної і неполегливої праці над здобуттям приятелів у Білому Домі та його оточенні.

Саме тепер, здається, є час забути новому нашому Президентові його неприсутність серед нас у жовтні, а старатися здобути прихильність його, а передусім прихильність його найближчих співробітників.

О-КА

Микола Бараболяк

СВЯТОЧНІ САНТИМЕНТИ І ПОСВЯТОЧНА ДІЙСНІСТЬ

Наш різдвяний час напоєний сантиментами. Згадуємо, як воно було на Україні, особливо у Свят-Вечір. Як то ми торжественно готувались до того празника. Який то урочистий, поважний настрій тоді панував: хазяїн порався коло худібки, яка була істотною частиною його екзистенції, наче видовженням родини. Господиня поралася біля готування страв, спеціяльних, як на сільський побут. Врешті ґазда входив у хату, врочисто зі снопом пшениці, з дідухом, сіном. Діти шукали першої зірки на небі, а відтак приходили — вітання, побажання... Яке то все поетичне, кілько в тому культурного дорібку нації, що наросло віками! Україна Володимира і цілої сивої давнини заховалась у цих різдвяних й інших звичаях села. Україна жила в селі! Ворог із півночі намагався сибірами, валуєвськими указами викоренити Україну зі села, але не мав досить сили. Процес нищення українського етосу зупинявся перед муром українського села. Село до 1917 року було фортецею українства. Хлопці, повернувшись із війська, наносили в село дещо „чтокання і дакання", але великого сліду на душі українського села воно не залишало. Україна була країною села. Було на Україні місто, але воно жило своїм відокремленим життям, культурно воно було „інакше", московсько-жидівське, в Галичині, польсько-жидівське, культурно чуже. Це вирішило, що ми проґрали в Галичині у 1919 році у Східній Україні 1920 року.

Крапка. Було українське село без українського міста. Але все ж Україна могла б була втриматись ще довго, як Україна села, коли б не лихо...

Індустріялізація! Вожді Кремля розуміли, що без ґвалтовної індустріялізації і розбудови важкої воєнної промисловости, режим пропаде. Для успіху індустріялізації була конечна колективізація. А з нею прийшла атака на хазяїна української землі, українського селянина, як-не-як своє рідного „капіталіста". Його знищено, знищено дощенту, до кореня душі. І настала пустка в душі України. Душа України жила в душі селянина, а селянина не стало. Коли й фізично заховався у селі дехто з аристократії духу села, то коли йому забрали його прадідівську землицю і його худібку, завмерло село, завмерла Україна. Нині нащадки колишнього українського селянина — колгоспні робітники. Хоч і живуть ще „на селі" (Хрущову не вдалось перемістити їх в аґроґороди), це вже не колишні горді на свою особисту незалежність (хоч би на п'яти акрах землі!) господарі!

Усяка індустріялізація корчить, а то й нищить, стан хліборобів. І при тому нищить родиму культуру. Ось хоч би в Америці: народ згадує і зітхає до часів „of rural Amerіga". Такі зітхання почуєте особливо у час „Різдва". Що залишилось в Америці із колишніх буколічних настроїв різдвяного часу? Релігійні вартості пов'язані з народженням Правди і Миру на землі заступила „шапінґова гарячка". Протихристиянські елементи у суспільстві вибороли навіть те, що в країні „under God" не дозволено навіть виставляти прилюдно символи християнства, як ясла, де родився Христос.

Що ж тоді казати? Коли в Америці викорінюється з душі народу його родимі вартости і насаджується мішанину релігійного нігілізму, культури Африки, жидівського агностицизму, а навіть дехто ґльорифікує вартості Сходу, то що ж дивуватись затруюванню душі України всякими російсько-совєтськими нечестями? Там же чинить це заїлий ворог, який від сторіч наважився на душу України.

Після колективізації найбільш інтеліґентний і підприємчивий елемент села, спасаючись, тікає до міста. Та він неповоротний у місті. З нього глузують. Між іншим і тому, що він говорить „селянською", а не „культурною" мовою. То він пристосовується. Ламає язик. І культурно стає малоросом, коли не москвином.

Українська культура залишилась задовго культурою села. Місто на Україні було вже до революції культурно переважно московським (з додатком жидівства, яке сприяло духові московщини). Проґавили ми, що? Виявляється, що так. Треба було своєчасно „йти на місто" і спрямувати на те всю енерґію, щоб запобігти завоюванню міст чужим, і то ворожим, елементом. Хто мав за це взятись? Шевченко був син села і підносив під небеса вартості села і його культури. Чи врешті мали ми людей, які розуміли вагу індустріялізації? Доросли ми були врешті до мислення економічними і політичними катеґоріями? Доба індустріялізації і її неминучости нас заскочила. Винуватих нема.

Змосковщивши міста України, знищивши села України, червона Москва повела тепер смертоносний наступ на душу України! Їдьте в Україну — побачите, як мало там з тієї душі залишилось! Найпершим завданням нині — рятувати, рятувати душу! Здаємо собі на еміґрації з того, що від того треба зачинати? Душу не визволяється „збройними силами", про які дехто тут мріє...

Такі невеселі, але дуже реальні думки находять, коли нагадую у різдвяний час духові вартості України, такі величні, такі цінні, але так дуже односторонні і невистачальні під кінець XX сторіччя! Величну культура села України! Та мало тільки величати і боготворити її. На її підґрунті треба творити і вирощувати куль-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

РІК 1989 — ШЕВЧЕНКОВИЙ РІК!

У „Свободі" з 5-го січня ц. р. поміщено звернення Президії Секретаріяту СКВУ, яким проголошено цей рік Роком Української Мови. Це звернення спирається на ухвалі недавнього Конґресу СКВУ, щоб проголосити рік 1989 „роком боротьби за самобутність української культури і мови".

Вповні доцінюючи вагу рідної мови й потребу особливо в часі сучасної „відлиги" скріпити намагання привернути їй суверенні права на українській території, здається мені, що для цієї безперервної боротьби не слід відводити один, цей чи інший, рік, тим більше, що в цім році сповниться 175-річчя від дня народження Тараса Шевченка. До торжественного обходу цього ювілею, рівний якому прийде щойно за чверть сторіччя, вже здавна приготовляється наш нарід, як в Україні, так і на поселеннях. Тому й слід назвати цей рік роком Шевченка, що в нічому не зменшить української мови та не припинить постійне змагання за її статус у Шевченковій батьківщині та в решті світу.

Додамо до цього, що в червні цього року сповниться 25 років від здвигнення у столиці ЗСА пам'ятника Шевченкові й потрібно забратися і то негайно до достойного відзначення цієї події.

Ярослав Падох

Ню Йорк, Н. Й.

Богдан Ф. Корчмарик

ЧЕТВЕРТИЙ УНІВЕРСАЛ І ЙОГО ІСТОРИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ

...В кривавім морі і вогні
Її окрадену збудили...
Вітри і вихорі страшні
Її в повітрі закрутили.
О. Олесь

III.

Київ розложився на трьох горбах, над широкоплесим Дніпром. Його культура і цивілізація були такі високі, що більшість народів Заходу про них тільки мріяли. Він був багатий, квітучий, поступовий і глибоковіруючий"...

Коли сучасні московські правителі, усвідомивши собі неможливість дальше перекреслювати історичну та національну самобутність українського народу, насильно змушують своїх, спеціяльно вишколених, „наукових" книжників форсувати в світову літературу тенденційно спрепаровану теорію „Триєдиної Руси", щоб таким чином тісно зв'язати Русь-Україну з утвореною за часів Петра І-го „Росієї" і вважати себе „повноправними" спадкоємцями всіх тих політичних та культурно-релігійних атрибутів, які ця, колись славна і могутня імперія уосібнювала, то нашим невідкличним обов'язком доказати, що ця „древньоруська держава", відома в історичній літературі під назвою Руси, не була „колискою трьох братніх народів", як це тенденційно „доводять" всякі московські та промосковські „дослідники", а „утворилася в наслідок тривалого і незалежного від зовнішніх впливів, внутрішнього розвитку східньослов'янських племен", які, займаючись переважно хліборобством, заселяли територію сучасної України щонайменше від часів неоліту. Більше того, визначніший сучасний жидівський історик Ірвінґ Брік, в своєму листі до редакції англомовної Америки, виразно і недвозначно наголошує: „... коли Москва була покрита лісом, коли Гомер писав Іліяду, коли Давид був королем Ізраїля, — Одеса вже була великим містом. Коли Москва була покрита лісом, коли Европа потапала в віках своєї темноти, коли жиди писали Талмуд — у Києві вже процвітала велика цивілізація"...

Зокрема, ми зобов'язані доказати дезорієнтованому світові, що коли київський великий князь, Аскольд, уже історичної Руси-України ходив великим воєнним походом на Царгород у 860-му році, тоді північно-східні землі европейського Сходу, які на переломі XIII та XIV сторіч увійшли в основу формування московської деспотичної держави, ще не були навіть і колоніями київської імперії. Вкінці, ми повинні і зобов'язані поставити всяким „експертам" і самозваним історикам, які за всяку ціну, під впливом коекзестинційної політики, намагаються тісно пов'язати колишню Русь з пізніше тенденційно утвореною „Росією" і підкреслювати про „кровну" спорідненість українського народу з московським, таке основне і засадниче питання: як можна взагалі говорити про якусь кровну" спорідненість українського народу з т. зв. „російським" в передісторичному та ранньоісторичному минулому і висувати „твердження", що давня Русь-Україна була „колискою трьох братніх народів", коли початки формування „російського" народу, в дійсності, не сягають глибше часів утворення Московського князівства, заснованого Данилом Олександровичем під кінець XIII сторіччя і коли субстрактна маса, яка ввійшла в основу формування „російського" народу, була неслов'янська???

Далі, знову ж таки, на основі конкретних джерельних даних і історичних фактів, ми повинні доказати, що і географічний термін Русь, який відносився виключно до території сучасної України, був тенденційно і безпідставно присвоєний „старшобратськими" правителями для цілевого утотожнювання всього історичного минулого Руси-України з Московським князівством та самозваним Московським царством, яке за часів панування Петра І-го переформувалося на всеросійську імперію. І, нарешті, ми повинні пам'ятати і при кожній відповідній нагоді пригадувати вільному та дезорієнтованому світові, що 72 років тому в т. зв. Всеросійській імперії відбулись не одна, а дві революції — одна соціяльно-економічна, а друга визвольна поневолених Москвою народів, і що саме в цій визвольній революції український народ, один з перших, розпочав священну і завзяту боротьбу за забезпечення своїх державно-політичних та національних інтересів.

Будучи наочними свідками сьогоднішніх незвичайно складних і застрашаючих міжнародних політичних взаємовідносин, тенденційно інспірованих „гласністю" та безпідставним обстоюванням непоміркованими твердженнями, що, мовляв, „в національному інтересі Америки є, щоб Східня Европа була збережена в рамках Совєтського Союзу", ми, представники української національної спільноти, розсіяні в діяспорі, маємо повне моральне право на кожному кроці всім і вся пригадувати і наголошувати, що коли б тодішні міжнародні чинники підтримали були відновлену українську державу в її затяжній боротьбі проти кровожадного московського наїзника, то, напевно, не тільки політична карта европейського Сходу прибрала б зовсім інший вигляд, але також і сучасний, покищо, ще вільний світ не стояв би перед дилемою „холодної війни" та непогамованих експансивних політичних впливів Москви по всіх континентах...

Коли глянемо відкритими очима на нашу визвольну боротьбу історичної перспективи і об'єктивно проаналізуємо всі життєві процеси та політичні обставини, які мали місце на землях сучасної України 69 та 72 років тому, то прийдемо до безперечного висновку, що серед тієї незвичайно складної і невідрадної дійсности, обумовленої наслідками довготривалого і безоглядного поневолення, заперечуванням московськими правителями нашої історичної та національної самобутности, при повній відсутности українського шкільництва та 80 відсотковій неграмотности ширшого загалу, як також при повній дезорієнтації зовнішнього світу в східньоевропейській проблематиці, український народ осягнув максимум. А щоб, на будуче, в процесі нашої дальшої визвольної боротьби, ми спроможні були цей максимум не лише осягнути, але й утривалити та забезпечити, ми повинні з повною відданістю аналізувати й конфронтувати невідрадне сучасне нашого народу з славним історичним минулим і на основі таких протиставлень промощувати виразний шлях до світлого майбутнього, овіяного пророчою візією не лише нашого національного генія Тараса Шевченка, котрий свято вірив, що „Встане Україна, Світ правди засвітить, І помоляться на Волі, Невольничі діти!", але також і одного

(Закінчення на стор. 3)

У Бразилії засновано Товариство українських бандуристів

Після довгої підготови, переборовши ряд труднощів, 11-го листопада 1988 року відбулися установчі загальні збори Товариства українських бандуристів.

Відкрив збори голова підготовчого комітету Маріян Сидорак і попросив присутніх подати кандидатів на президію зборів. На пропозицію д-ра Михайла Рубінця зістали вибрані: предсідник Василь Каміненко, заступник предсідника Маріян Сидорак, а секретар Корнелій Шмулик і заступник секретаря Осип Сітко.

Корнелій Шмулик прочитав проєкт статуту Товариства українських бандуристів, що його виготовив д-р М. Рубінець, і який зістав прийнятий одноголосно без змін.

Приступлено відтак до вибору нової і першої управи Товариства. Д-р М. Рубінець представив листу кандидатів, виготовлену спільно з підготовчим комітетом.

Приступивши до голосування, весь склад нової першої управи Товариства українських бандуристів зістав вибраний одноголосно. Почесним головою обрано маестра Івана Бойка, головою — Маріяна Сидорака.

По виміні думок і плянів будучої діяльности, Режіна Рубінець нагадала делегатам з місцевостей, де вже існують групи бандуристів, щоб в речинці, вказаному в статуті, відбули свої загальні збори і вибрали свої окремі управи.

Предсідник Василь Каміненко подякував присутнім за участь в зборах.

Д-р М. Рубінець

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННО-Африканської Республіки Пітер Бота мусів піддатися лікуванню після легкого мозкового удару. Представник президентської канцелярії заявив кореспондентам, що життя президента не загрожене і він, з допомогою інших, може виконувати свою владу. Не зважаючи на це запевнення, прем'єр-міністер уряду скликає в наступному тижні поспішне засідання кабінету на якому може бути назначений тимчасовий президент, який виконуватиме владу під час хвороби Боти.

Чи справді...

(Закінчення зі стор. 1)

німи роками є багато, але коли М. Кебало показує нам „історичну" світлину із першого дебюту, бачимо, що тоді число було куди більше. Цьогорічні дебютантки приїжджають на цей для них важливий виступ не лише з Ню Йорку, але і з Коннектикат, Ню Джерзі, а навіть з Каліфорнії. Дівчата готуються на цю імпрезу дуже довго і повні очікувань тому відповідальні за неї організатори, особливо М. Кебало, стараються, щоб справді у молодих дівчат, що в більшості також пластунки, залишився із вечерниць незабутній спомин. В тій цілі того року, як інформує М. Кибало, наша відома мисткиня Слава Ґеруляк зробила для дебютанток окремий керамічний дарунок, який вони отримають на спомин, а до ґраціозного виступу перед публікою підготовляє їх талановита танцюристка, дочка балерини Роми Прийми-Богачевської, Аня.

Перші дебютантки традиційних вечерниць „Червоної Калини" в Ню Йорку 7-го березня 1959 року.

Вечерниці відбудуться, як вже і попередніми роками у залях Лус Ґленпойнт готелю в Тінеку, Н.Дж., що положений незвичайно догідно на перехресті доріг ч. 85 і с. 90, у віддаленні п'ять хвилин їзди автом від мосту Дж. Вашінґтона. До танців будуть приграватн дві оркестри, відома вже традиційна оркестра „Темпо" і новостворене тріо Олеся Кузишина, що складається із нашого відомого музики, його брата і Юрка Турчина. Декорації залі лежать в руках молодої пластунки-мисткині Орести Федун, а організаційний комітет під головуванням С. Рудика має у своєму складі таких членів куреня УПС „Червона Калина": Євгена Брожину, Романа Савицького, Петра Дармограя і Ореста Кебала. Розуміється, до комітету належить також М. Кебало, на якої плечах відповідальність за підготову дебютанток.

С. Рудик, розповідаючи про всі приготування тих вечерниць, зраджує, що праця, здавалося б так нескладна, зачинається кожного року вже в місяці вересні. В місяць перед забавою він починає терпіти на безсонність, маючи перед собою три ключеві журби, Перша із них; чи буде вистачаюча скількість присутніх та дебютанток. Ця журба тим разом вже зовсім відпала, бо зголошень є досить на дебют і вечер'ю, а звичайно ще багато молодих людей приходить вже після вечері на саму забаву. Але велика заля може помістити понад 1,000 осіб, так, що не має страху, щоб був брак місця до танцю. Друга велика журба голови комітету — це фінансова сторона імпрези. Ніхто не дивується, що видатки із цим зв'язані є для комітету великі, бо, наприклад, кошти двох вечер для дебютанток і їхніх „ескортів", квіти для них і дарунки все викликують поважний недобір. З великими коштами пов'язані також оркестри, винайм залі та розсилка запрошень. Тим разом тут допоміг П. Дармограй виконанням запрошень на компюторі, а інші видатки лише зросли. І тут зганяє С. Рудикові сон з очей питання: „А що буде, коли на день вечерниць впаде великий сніг? А що як люди не зможуть доїхати? А що як буде великий недобір?" На щастя досі такого не було, а молоді організатори стараються кожного року із невеличкого навіть доходу зробити датки на різні добрі цілі, як на стипендії для молоді, на музей-архів УСС чи на актуальні потреби, як ось останнього року на відзначування 1000-річчя Християнства.

Вкінці ми говоримо обширно про останню журбу наших молодих організаторів, а особливо голови комітету. Це проблема, що є постійною журбою нас усіх, то ж не диво, що вона абсорбує С. Рудика. А на ім'я її — алькоголь! Голова комітету вияснює, що, щоб запобігти будь-якому випадкові просив адміністрацію готелю не видавати алькоголю після 1-ої ночі, як також точно перевірювати, кому видається алькоголь та в якій кількості. Члени комітету самі добре уважають на гостей, але дуже важко мати усіх на оці. Ціле щастя, що багато з учасників вечерниць звичайно залишається в готелі на нічліг, але все ж С. Рудик віддихає, як признається сам, з полегшою, щойно в день після цілої імпрези.

Але ми не допускаємо ніяких поганих думок і хочемо вірити, що ця забава та презентація дебютанток пройде так гарно і успішно, як усі 29, які досі були.

Може учасники цьогорічної забави, а передусім молоді дебютантки, будуть згадувати день 4-го лютого 1989 року так довго та з таким сантиментом як це роблять ті, які були у Народному Домі, тоді, перед тридцяти роками 7-го березня 1959 року.

У ПРАЗІ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНА, далі продовжуються демонстрації на Вацлавській площі, що їх організують правозахисні групи з підтримкою суспільства. Кожного дням ось уже п'ять днів підряд, збираються на площі від 5-10,000 громадян, співають патріотичні пісні, домагаються свободи, пошанування прав людини, звільнення політичних в'язнів тощо. Комуністичний режим стягнув до Праги більші відділи міліції з провінції, які зберегають порядок, а якщо треба розганяють демонстрантів при допомозі сльозоточивого газу, водних „канонів" та інших засобів.

РЕЧНИКИ ДЕРЖАВНОГО департаменту заявили, що з огляду на значне поліпшення ситуації в Перській затоці, ЗСА вирішили закінчити військову охорону для сімох з 11 кувайтських нафтоналивних суден, котрі плавають під прапорами ЗСА. П'ять інших нафтоналивних суден залишиться до 1990 під опікою американської військової охорони та повинуватимуться всім законам, пов'язаними з такими діями. Це рішення не заторкає американської морської фльоти в Перській затоці, яку Америка і її союзники без розголосу зменшають від часу як Іран погодився на припинення вогню у своїй війні з Іраком на вимогу Організації Об'єднаних Націй.

БАРБАРА КРОСЕТТ, кореспондентка газети „Ню Йорк Таймс", інформує з Ню Делі в Індії, що сотні совєтських військовиків покидають кожного дня Афганістан. Транспортація вояків відбувається переважно з центрального летовища в Кабулі, а літаки, які повертаються до столиці Афганістану, привозять зброю, амуніцію й інший військовий виряд для урядової армії. Західні дипломати в Кабулю також передають про систематичний рух транспортових літаків в обидві сторони, а також танків і панцерних автомобілів на головному шляху, який веде до совєтського кордону. Все це відбувається у процесі психологічної ворожої кампанії комуністичного режиму президента Наджібулли проти Пакістану, який закидає пакістанцям проникання на територію Афганістану і перекидання зброї для муджагедінів.

САВДІЙСЬКА АРАБІЯ відмовилась прийняти знову колишнього диктатора Уґанди Іді Аміна, який потаємно покинув країну, пробуючи правдоподібно передістатись через Заїр до Уґанди. Але на заїрському летовищі поліція розпізнала його і заарештувала. Тепер йому грозить видача в руки уґанського уряду. Приймаючи Аміна до себе, уряд Савдійської Арабії порадив йому, його дружині і 22-ом дітям від різних жінок, щоб вони не займалися політикою і забули про політичні амбіції. Вісім років Амін слухався місцевої влади, але тепер вирішив, що вже наспів час перехопити йому до спілки із старшим сином владу в Уґанді, використовуючи місцеві суперечки. Жінка і діти Аміна можуть залишитися в Савдійській Арабії.

Святочні...

(Закінчення зі стор. 2)

туру епохи індустріялізації, культуру міста. Москва знала і знає, що робить, коли нам це унеможливлює. Здаємо собі нині справу з того, що без наявної рідної культури українського міста прийдеться нам дуже важко. Бо про майбутнє народу рішає таки його культура, і то ця, що належить місту. Київ, Харків, Львів, Одеса і Запоріжжя мають вирішний вплив на долю України, — а не Підберізці, Лисичі чи інша Завадівка...

Яка краса і велич у культурі села України, яка так блестить головно в час празників, але який політичний трагізм у її селянській односторонності! „Лицем до міста!" — занедбаний клич.

„Літопис УПА"...

(Закінчення зі стор. 1)

бов'язує усіх до ще більшого поглиблення й поширення праці, в рамках заплянованого Науково-дослідного Інституту „Літопису УПА".

Зацікавлені довідкою Люби Файфер можуть звертатися за поданим числом журналу на таку адресу: „Problems of Communism", U.S. Information Agency, 301 — 4th Street S.W. Washington, D.C. 20547.

ВЕЧЕРНИЦІ КЛК

Іст Гановер, Н.Дж. — Карпатський Лещетарський Клюб влаштовує тут в суботу, 28-го січня ц.р., о год. 9-ій вечора, карнавалові вечерниці в приміщеннях Рамада Готелю, 130 дорога ч. 10. На вечерницях приграватиме до танців відома оркестра „Темпо", вступ по 25 дол. від особи, а для студентів по 10 дол.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. інж. Богдана Фіґлюса

складаємо 100 дол.
на ОРГАНІЗАЦІЮ АМЕРИКАНЦІ ЗА ЛЮДСЬКІ ПРАВА В УКРАЇНІ (A.H.R.U.).

•

Дружині Марії, Дітям, ВДостойній Мамі Наталії, Сестрі Уляні та Родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

Степан і Надія КОСТИКИ

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Друзями, що в четвер, 19-го січня 1989 р. відійшла у Вічність

наша Найдорожча

МАМА І БАБУНЯ

бл. п.

Ярослава Клюфас
з дому Сайкевич

вдова по докторові Романові Клюфасові

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відслужено в Стемфорді 20-го і 21-го січня 1989 р. Тлінні Останки відпроваджено на Вічний Спочинок на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені в смутку:
КСЕНЯ з доньками МИРОСЕЮ, ЛЯРИСОЮ І ТАНЕЮ
ІВАН з дружиною ХРИСТЕЮ і донею МАРТОЮ
Родина КЛЮФАСІВ
ЛЮБА МОСЕВИЧ
родини:
САВИЦЬКИХ
ДОБЕРЧАКІВ
САЙКЕВИЧІВ
ПІНКОВСЬКИХ

Четвертий Універсал...

(Закінчення зі стор. 2)

з найвизначніших сучасних чужомовних дослідників культурно-релігійних процесів европейського Сходу, а саме о. Михайла Бурдо, який, сконфронтувавши славне минуле нашого народу з невідрадним та застрашаючим сучасним, виразно і недвозначно заявив, що „Україна буде колись гордістю світу"...

Зокрема, коли до наших знеможених і наболілих сердець, час від часу, прокрадається зневіра в свої власні сили, ми повинні завжди і при всяких обставинах та наших прямуваннях пам'ятати й пригадувати собі знаменні слова творця сіонізму — Теодора Герцля, який під кінець XIX сторіччя, шукаючи розв'язки бездержавного життя жидівського народу, писав: „Ми є одним народом, незалежно від цього, де ми живемо. Ми є нацією тому, що ми є історичною групою людей, приналежність яких до себе є наочною. Ми є народом — подобається нам це, чи ні. Наш спільний ворог на протязі цілої історії робить нас народом. В годину кризи ми тримаємося разом і несподівано віднаходимо силу. Так, ми маємо силу створити державну і то зразкову державу. Ми маємо людські і матеріяльні засоби потрібні для такої цілі. Ті, що прагнуть мати свою державність, матимуть її..."

Це ті основні і засадничі завдання, перед якими стоїть сьогодні наша національна спільнота в діяспорі, які ми зуміємо успішно подолати, коли об'єднаємося під державним і міжнародно визнаним прапором Української Народної Республіки й візьмемо собі глибоко до наших сторозтерзаних сердець заповітні слова Головного Отамана Симона Петлюри, який у листі до генерала Сальського виразно наголошував: „Тільки спільними силами всіх творчих елементів нашого громадянства, свідомого своєї історичної відповідальности перед Україною... зможемо дати собі раду з тими численними завданнями, що стоять перед нами сьогодні в нашій діяльності назовні", тобто у вільному світі, який рано чи пізно мусить усвідомити собі, що забезпечення тривалого миру на Сході Европи, а разом з тим і в цілому світі, майже виключно залежить і буде залежати головно від забезпечення державно-політичних та національних інтересів усіх тих народів, які впали жертвою московської безоглядної агресії та окупації.

Усвідомляючи собі, що червоний московський наїзник, зокрема під сучасну пору, не зважаючи на широко розпропаговану перебудову, нелюдським способом продовжує мордувати і запроторювати на заслання тих наших братів і сестер, які на своїй прадідівській землі змагаються за свої природні права, за волю і незалежність українського народу, за свою українську культуру, за свою правдиву історію, за свою рідну українську мову, за свою власну історичну самобутність — за все те, що має кожний свобідний народ, ми, перебуваючи у вільному світі, не лише повинні, але й морально зобов'язані робити все можливе, щоб у цій нерівній і затяжній боротьбі, за бути нашому народові чи не бути, нести їм відповідну та безнастанну допомогу.

Коли деякі представники нашої національної спільноти в діяспорі наважуються апелювати до наших знедолених земляків на Батьківщині словами, виритими на пам'ятнику французького героя, Леона Гамбета в Парижі: „Піднесіть духа вашого й рішучість вашу на висоту небезпеки, яка загрожує вашій Батьківщині...", то ми, парафразуючи ці знаменні слова, вириті на пам'ятнику французького героя Гамбета, повинні звернути в нашу сторону, окутану діяспорним застоєм та своєрідною приспаністю і сказати собі: Піднесім духа нашого й рішучість нашу на висоту небезпеки, яка загрожує нашій Батьківщині, від нас самих залежить показати світові, що може великий нарід, який не хоче загинути". Зокрема, ми повинні змагати до того, щоб наш діяспорний фронт інформативно-дипломатичної дії перед зовнішнім світом, був більш суцільний, одностайний і відповідав повністю не лише заповітнім словам Головного Отамана Симона Петлюри, але також і основним вимогам Звернення Головної Команди Лицарів Армії Безсмертних, в якому, свого часу, виразно голошено: „Звертаємося до Вас в цей історичний момент, наші Друзі, на еміграції, кличемо вас також там у далеких краях Европи і всього світу, станути єдиним спільним фронтом за велике спільне діло. За віднову української самостійної соборної держави!"

Пам'ятаймо, що саме такої, а не іншої настанови і конкретної дії вимагають від нас сучасні невідрадні життєві та національні інтереси нашої тяжко поневоленої Батьківщини, де серед молодшого покоління не зважаючи на страшні умови совєтської окупації, пробуджуються новітні подивугідні лицарі, які невмирущими словами Василя Симоненка не лише виразно заявляють: „Народ мій є! Народ мій завжди буде! Ніхто не перекреслить мій народ!"... Але й безнастанно кличуть: Прокиньтесь! Протріть очі. Викиньте на смітник ваші „прогресивні" схеми, розмальовані рожевою фарбою. Ви побачите живу дійсність... Ви побачите найвеличніше в світі явище, прекрасне і грізне у своїй величі — марш націй через історію.

Його могутні ритми перекривають усе. Від його тяжкої ходи здригаються гори і падають єрихонські мури, зложені з брехні... Нація — це найсвятіше!"

У світлу пам'ять мого Мужа

сл. п. д-ра Михайла Стефанова
та Його Брата
сл. п. мґра фармації Івана Стефанова
що спочиває в австралійській землі
складаю 1000 (тисячу) дол.

на БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ в Ню Йорку.

Марія СТЕФАНІВ

З глибоким смутком повідомляємо Членство НТШ і Українську Громаду, що дня 9-го січня 1989 р. відійшов у Вічність у Філядельфії, Па.

бл. п. проф. д-р

Богдан Романенчук

голова Осередку НТШ у Філядельфії, дійсний член НТШ, визначний науковець і педагог в ділянці української літератури і мови, автор численних праць з української філології, довголітній редактор і видавець літературних журналів „Київ" і „Українська Книга" та численних збірників і літературних творів українських авторів та педагогічних посібників; визначний громадський діяч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 13-го і 14-го січня 1989 р. з церкви Христа Царя на цвинтар Пресв. Діви Марії на Факс Чейс.

•

Складаємо щире співчуття Родині Покійного.

Замість квітів на могилу прохаємо про молитви та датки на НТШ та на Патріярший Фонд.

Управа Осередку НТШ у Філядельфії

Вшанували 70-ліття Листопадового чину

Заходами Центрального Представництва Української Еміграції у Німеччині у вівторок, 1-го листопада 1988 року, Мюнхенська громада урочисто відзначила 70-ліття Листопадового чину — однієї із світлих дат і подій в новітній нашій історії. В цей день, 70 років тому, при розпаді колишньої Австро-Угорської імперії, відділи українського війська під командою сот. Дмитра Вітовського перебрали в імені Української Національної Ради владу від Австрійської адміністрації у нашому княжому Львові і одночасно, впродовж ночі, роззброїли гарнізони у повітових станицях і тим довершили в тодішній Галичині відродження української держави на наших західніх землях — Західньо-Української Народньої Республіки. Цей героїчний почин свідомих свого завдання наших військових закріпив тоді історичні прагнення нашого народу до самостійного державницького життя у вільній соборній державі.

Від того часу минуло 70 років. Наша історія нагородила нас новими подіями в боротьбі за наше існування, за нашу незалежність, виросла нова генерація свідомих людей, які свято зберігають пам'ять Листопадових подій. Під символічним обеліском спільної могили на українській частині Мюнхенського цвинтаря Вальдфрідгоф, де серед спочилих тут в еміграції є також ряд колишніх учасників Визвольних змагань — колишніх старшин, підстаршин і вояків галицької армії — зложено з рамени ЦПУЕН, символічно, спільний вінок поляглим і померлим колишнім воїнам, що відстоювали нашу незалежність у Львові і в Галичині, а в парафіяльному осередку при Шенштрассе 55, по поминальному Богослуженні і Панахиді улаштовано святочну академію, на яку прибуло чисельно наше громадянство.

Поминальну Архиєрейську Службу Божу за поляглих і померлих в еміграції товаришів і учасників Листопадових подій і українських армій відправив Владика Платон Корниляк. Сослужили з Владикою отці Е. Гарабач, Й. Джуджар і Р. Врущак, а дияконував М. Молчко. Пртіотичну проповідь з приводу Листопадових роковин виголосив о. Й. Джуджар.

По урочистому поминальному Богослуженні відслужено соборну заупокійну Панахиду за поляглих і померлих вояків української армії, якою пом'януто також покійних бл. п. Митрополита Андрея і полк. Андрія Мельника, що відійшли у вічність на 1 листопада. Панахиду очолив Владика Платон і в ній поруч сослужив о. Архипресвітер Палладій Дубицький, настоятель православної парафії, колишній військовий капелян. Урочисті відправи закінчено гимном „Боже Великий, єдиний".

Урочиста академія відбулася в парафіяльному осередку. В ній взяли участь, поруч з Владикою, вищезгадані отці і парафіяни, професори, представники наших установ і організацій, колишні вояки і окремі учасники тих подій, студіююча молодь. Голова ЦПУЕН мгр А. Мельник вшанував Ольгу Пеленську, учасницю листопадових подій, відому суспільну діячку СФУЖО, Почесним членством ЦПУЕН і урочисто вручив їй почесну грамоту.

Ювілейну академію відкрив голова ЦПУЕН мгр Антін Мельник, вітаючи Владику, отців, ректора УВУ проф. Т. Б. Цюцюру, представників і керівників наших установ і організацій, колишніх вояків і святочну громаду, студіюючу молодь. Доповідач наголосив історичне значення Листопадового чину, а зокрема представив позитивно державницьку діяльність тодішніх наших провідників і військовиків, які очолили Українську Національну Раду і Військову Раду у Львові, рішенням якої довершено перебування влади у Львові 1-го листопада 1918 року. Перебрання влади відбулося без зайвого кровопролиття, а навіть з пошаною до старшини іншої національности, які свобідно вертали додому. Уряд ЗУНР проголошенням і відозвою, як громадянам, ґарантував рівні права тодішнім меншинам — полякам, жидам, австрійцям, про що стверджують, без пропаґанди, спомини тодішніх жителів Львова, і тим засвідчив нашу творчу державницьку зрілість і гуманність. Щойно дальша боротьба за Львів викликала спротив і фактичну війну між українцями і поляками...

Про свої враження, як учасник Листопадових подій, говорив полк. Е. Рен, коли молодим гімназистом Коломийської гімназії він переживав відродження української держави і поширення Української галицької армії (УГА), якої ж добровольцям по повітах ставали студенти. Він, зокрема, говорив про формування однієї батерії з трофейних гармат, які захопили на станції студенти, що поповнили склад тієї батерії, і про її дальші бойові дії в Чортківській офензиві. Були це щирі спомини з тодішніх подій, що мали позитивні, але й негативні для нас наслідки...

Святочну доповідь на тему „Наш Листопад — у 70-ліття ЗУНР" виголосив д-р Б. Кузь. Доповідач схарактеризував тодішні події на Україні по обидвох боках фрнту, що творив той кордон поміж воюючими сторонами, що події на Великій Україні мали свій відгук і в Галичині. Це піддержували виступи наших послів, які навіть вимагали поєднання українського народу.

Святочним обрамуванням був вдалий виступ молодіжного тріо (Ронан Соколич, Роман Лайкош і Ева Карпінська), що на своїх інструментах виконав у власній обробці дві пісні у модерному стилі.

Ювілейну зустріч закінчено національним славнем і Господньою молитву, яку провів Владика Платон.

Б. К.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 29-го СІЧНЯ 1989 р.

Чикаґо, Ілл. Річні загальні збори 399-го відд. Т-ва „Леви", о год. 12:30 по пол. в домівці „Левів" при 2353 W. Chicago Ave. По зборах перекуска. Членів Відділу проситься про численну участь. — Я. Баторфальви, гол., Р. Б. Припхан, фін. секр.

Філядельфія, Па. Річні збори 375-го Відд. о год. 2-ій по пол. в домівці Округи, 5004 Old York Rd. На порядку: відкриття, вибір предсідника і секретаря, відчитання протоколу з попер. зборів, звіт уступаючої Управи, дискусія над звітами, звіт К. Комісії і уділення абсолюторії, вибір нової Управи на 1989 р., внески, запити і закриття. — М. Корженьовський, гол., Б. Данківський, кас., П. Тарнавський, секр.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Жіноча відбиванкова дружина „Ч. Січі" — віцечемпіон турніру ЮСВБА

Ню Бранзвик, Н. Дж., 15-го січня. — Тут у спортових залях університету Ратґерс відбувся черговий турнір Відбиванкової Асоціяції ЗСА — жіночих клюбів, в якому українців репрезентувала дружина УСВТ „Чорноморська Січ". У звітовому турнірі виступало 10 дружин, які на початку змагалися у двох рівнорядних підгрупах по п'ять. По закінченні ігор круговою системою пройшли півфінальні і остаточно фінальні змагання за найвищі нагороди. Не зважаючи на кількатижневу перерву в іграх, як і тренінгах з огляду на святочний час, дружина „Ч. Січі" гідно зарепрезентувала українців. Правда, не повезло з огляду на згадані причини нашій дружині у фінальній грі, та здобуття трофеїв віцечемпіонів говорить само про себе.

У своїй групі „А" дружина „Ч. Січі" перемогла:

„Фрі Мейсон" ВК	— 15:11, 15:9
Лівінгстон ВК	— 15:5, 15:10
Лонг Айленд, Н.Й.	— 15:8, 15:6

і програла останню гру, що вже не мала жодного значення у кінцевому показнику табелі ігор групи „А" з клюбом „Ґловб" — 15:17, 14:16.

Кінцевий показник табелі ігор групи „А"

	Сети
УСВТ „Ч. Січ" Нюарк	6:2
Ґловб ВК, Н. Дж.	4:4
Лівінгстон ВК	4:4
Фрі Мейсон ВК	3:5
Лонг Айленд, Н. Й.	3:5

Група „Б"

Лівінгстон Стрікс ВК	7:1
Централ Парк, Н. Й.	5:3
Джерзі Кейп ВК	4:4
Л. Айленд „Тирнерс"	2:6
Сабирбія ВК, Н. Дж.	2:6

Після короткої перерви увечір відбулися півфінальні і остаточно фінальні ігри. У 1-му півфіналі „Ч. Січ" в емоційних і завзятих змаганнях перемогла сильних конкуренток — Централ Парк, Н. Й. — 15:13, 16:14. У другому півфіналі Лівінгстон Стрікс, перемогли „Ґловб". Таким чином „Ч. Січ" зустріла у фіналі Л. Стрікс. На початку наша дружина продовжувала гарну й швидку гру і вела 8:3, 10:6, але в дальшому ході знизили темпо, завдяки чому суперниці перехопили ініціятиву і не тільки зрівняли вислід, але і зуміли вибороти перемогу — 15:13, 15:6. Після закінчення тієї фінальної зустрічі представник Відбиванкової Асоціяції ЗСА вручив фіналістам трофеї — Лівінґстон Стрікс — чемпіонів і УСВТ „Ч. Січ" — віцечемпіонів.

Склад „Ч. Січі": С. Моравська—Гейлі, С. Дівис, С. Лопатовська, М. Орел-Вітман, М. Пірс, Н. Моравська, Б. Вовк. Провідниця Соня Моравська-Гейлі, тренер Павло Гейлі.

(от)

Вістки УСЦАК

Управа УСЦАК-Схід повідомляє усі спортові осередки і спортові ланки молодечих організацій, що Річні загальні збори УСЦАК-Схід відбудуться в суботу, 18-го лютого, в Домі УСВТ „Ч. Січ" при 680 Сенфорд Евеню в Нюарку. Початок о год. 4-ій по полудні.

Чергові Загальні збори Української Спортової Централі Америки і Канади відбудуться в суботу і неділю, 22 — 23-го квітня на оселі УНС Союзівка.

Точні інформації про ці Річні загальні збори будуть вислані всім Українським спортовим осередкам від управ — делеґатури і Централі.

Великий футбольний турнір

Згідно з бажанням провідників футбольних ланок Українських спортових осередків (продовжувати після Філядельфійської Олімпіяди футбольні турніри) цьогорічний футбольний турнір під протекторатом УСЦАК-Схід відбудеться з нагоди довгого кінця тижня — 1 — 2-го липня на оселі „Верховина" в Ґлен Спей, Н. Й.

Цьогорічний футбольний турнір присвячений 20-річчю спортової школи „Ч. Січі". Точні інформації одержать в найближчих днях всі українські спортові осередки, при яких є активні футбольні дружини.

О. Михайличенко — найкращий футболіст СССР

Згідно з підрахунками референдуму читачів київської „Спортивної газети" і московського тижневика „Футбол-хокей", найкращим футболістом імперії вибрали українця, змагуна київського „Динамо" Олексія Михайличенка.

30-го грудня в київському палаці спорту Михайличенкові святково вручили Трофей глядацьких симпатій-фотоапарат „Київ-19".

Олексій Михайличенко народжений 30-го березня 1963 року. Закінчив Київський інститут фізичної культури. Першим його тренером був А. Бишовець, кол. один з найвизначніших футболістів київського „Динамо". Свою футбольну кар'єру в цьому київському клюбі Михайличенко розпочав у 1981 році, в 1985 і 1986 рр. став чемпіоном СССР. В 1987 році в складі „Динамо" здобув чашу СССР і чашу футбольного сезону. В 1988 в складі збірної іперії здобув звання віцечемпіона Европи і чемпіона Олімпіяди в Сеулі. В цьому ж році за підсумками чемпіонату Европи був вибраний до символічної збірної континенту.

Олексій Михайличенко зі сином

З нагоди його вибору найкращим футболістом СС—СР в приміщенні редакції київської „Спортивної Газети" відбулася телефонічна розмова Олексія із сотнями симпатиків цього спорту в Україні. Ось деякі запити і відповіді, що їх подала газета:

— Наскільки достовірні чутки щодо запрошення і переговорів про ваш перехід до зарубіжного клюбу? (Згадувались „Ювентус", „Інтер", „Наполі" та інші).

—Особисто я ніяких запрошень не одержував. І взагалі, якщо вони й були б, то надійшли б спочатку в Москву. І лише потім (за неодмінної згоди мого тренера) розпочались би переговори зі мною. (Незавидна доля українських футболістів: не Київ і не вони самі можуть вирішувати про свою кар'єру, а її вирішують російські спортові політруки в Москві, не зважаючи на гласність і перебудову, О. Т.). Скажу, продовжував Михайличенко, що я не проти спробувати сили в західньому футболі, та не досяг ще „пенсійного" віку. Отже, ще пограю за „Динамо".

— Розкажіть, будь ласка, про вашу сім'ю.

Розповідати можна багато. Сім'я в мене чудова. Дружина Інна — на рік молодша від мене, знаю її з дитинства. Зараз вона працює медичною сестрою. Синові Олексію п'ять з половиною. Сімейні проблеми? Головна проблема, що бачу близьких набагато рідше, ніж хотілося б, часто сумую за ними...

— Олексію, ось ти зараз був в Лінцу, грав проти команди Блохіна. Як він там?

— Нормально. Бачив Олега, бачив Сергія Шавла. Вони не скаржаться... (Обидва ці українські футболісти грають нині в австрійських клюбах — О. Т.)

Олексію, як ви ставитесь до відродження команди „Карпати"?

Обома руками — „за"! Футбол щось утратив без неї. „Карпати" були стрижнем львівської футбольної школи. Ми з сином взяли участь у референдумі „Спортивної газети". Сподіваюся, зіграємо ще з „Карпатами".

— Олексію, ви читали статтю Ларіонова в журналі „Огонек"? Невже в усіх командах таке? Диктат та самодурство тренера, безмовна пасивність команди. Невже і в „Динамо" так?

— Статтю читав. Правда це чи ні — сказати вам не можу. А щодо київського „Динамо", то в нас подібних проблем немає. І психологічний клімат у команді доброзичливий.

— Олексію, порадьте, що нам робити... Нас в клясі 18 дівчат і 9 хлопців, жоден з яких не цікавиться футболом. А ми, дівчата, жити без футболу не можемо. Кожна з нас просто закохана в кого-небудь з футболістів. Знаємо, що ви одружені, є син, і все одно нічого зробити із собою не можемо. Як бути?

— Дівчата, ну, ви ж дорослі вже, треба розуміти... Сприймайте все таким, як воно є...

— Не знаю чи вдасться нам вас забути... Це, мабуть, на все життя...

— А навіщо забувати? Я ж кажу, сприймайте все таким, як воно є. І ви неодмінно знайдете у ваших хлопців ті риси, які бачите в нас...

Подав (от)